

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

מאורות הפרשה

בס"ד עש"ק פרשת קדושים / שבת מברכין
ל"ו ניסן התשע"א שנה ה' – גליון 240
נא לא לקרוא בזמן התפילה – טעון גניזה
זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - מוצ"ש קל

מוצ"ש	הדלקת נרות	חברון
18:30	17:23	ירושלים
18:30	17:18	תל אביב
18:17	17:19	באר שבע
18:32	17:34	

לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

"לא תעשו עול במשפט" [י"ט – ט"ו] וכתב רבנו המהרי"א [עשירית האיפה קט"ו]: וז"ל: בדין, מלמד שהדיין המקלקל את הדין קרוי עול משוקץ חרם ותועבה. וגורם לה' דברים, מטמא את הארץ, ומחלל את השם, ומסלק את השכינה, ומפיל את ישראל בחרב, ומגלה אותו מארצו. [עכ"ל"הק] והנה, בתחילת הפרשה מצינו נאמר **"דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם"**. ויש לשאול הכיצד יהיה אדם שיעשה עול במשפט והרי נצטווה זה מכבר **"קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ"**, שמצד זה שיש לו חלק אלוה' ממעל, נשמת חיים, ומצד קדושת נשמתו איך יבוא לעשות עול במשפט, שהרי מסלק בזה את השכינה? ועוד יש לבאר האם ישנה קדושה שאינה מקדושת ה' ח"ו, כזו אשר מאירה את עיני שכל האדם ברמאות ומציגה בפניו מצג שווא? ולבאר, הנה בידוע הוא שבכל דבר שבקדושה יש כנגדו בטומאה, והוא באשר הטוב והרע שיצאו מעורבים זה בזה מאז חטא עץ הדעת, והנה אין צריך ראייה שכל מה שאדם עושה מגעו הראשון הוא עם החיצוניות, בין באכילה ובין בכל עניין ודבר, קטן כגדול, המעטפת החיצונית היא זו הראשונה בא נוגע האדם בידיו או בשכלו. ומן המפורסמות הוא מקום קליפת נגה, טוב והרע המשמשים בערבוביה, ועל האדם לעמול ולברר את הקוצים מהשושנה, שהרי הטוב מצוי בה בשפע רב, אלא שהעיניים מטעות. כי מצד הקודש שבאדם ישנה התנגדות פנימית לבל יטמא את שכלו הקדוש ועיניו מראות ולעשות נגד רצון ה', אלא שהיצר הבא להעמיד את האדם על דיוקם של דברים ועל עומק האמת הקדושה שבמעשיו ומחשבתו היכן הם, ושמה ח"ו עובד הוא עבודה זרה לקב"ה. היינו, שיכול ויש בו כוחות עצומים של שירה וזמרה, נגינה ודיבור טוב, דעתו זורמת וחופשייה, כותב הוא ד"ת ושירי הלל ושבח, יוצר ובונה, אך היות ובראשית נוגע הוא בחיצוניות, עומק המעשה והרצון קדושים הם, אך העשייה בפועל, משועבדת ליצה"ר ולקליפת נגה שיש בעולם הזה, אשר על כן מעמידו יצרו בניסיון גדול מרגע לרגע, ולולא ה' בעזרו כמעט ויכול לו. ולא אחת באמת רוצה האדם לדבוק בציווי **"קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי"**, שמצד קדושת ה' הטבועה בו משתוקק אל השי"ת, ופועל בכל עניני העוה"ז על דרך הפרישות והניתוק מחיי הגשמי, ומתיש כוחו ימים כלילות על דברי תורה, והנה **"קוץ ודרדר תצמיח לך"**, והנפש משתוממת והיאוש מחלחל והדעת דקדושה נסתמת, ועבודת ה' הולכת ומתמעטת ח"ו עד כדי חלון ועשייה זעיר פה וזעיר שם, ושואל האדם את עצמו **"ואני אנא אני בא"**. מכאן נראה שיש הנדמה לקדושה כי זה לעומת זה עשה אלהי"ם, אע"פ שבאמת רוצה האדם מצד עצמיותו להיות קדוש, כי מבריתו נשמת אלהי"ם חיים בקרבו. והעצה היא לאיש אשר נמצא בזה הוא כנאמר בפרשה **"לא תעשו עול במשפט"**, שבזמן שאתה דן את עצמך, בוחן את מעשיך, חוקר ודורש את עצמך, אל תגרום לריחוק השכינה על ידי שתרשיע את עצמך, ולא תכיר כי בתוך המכלול יש אור חי בהוב"ש, **"חיי עולם נטע בתוכנו"**, כי בכל עניין ודבר יש בו רוח ה' וניצוץ קדושה אמיתית הנובע מייחודו יתברך, שהרי בידוע שאין מקום פנוי ממנו, ויהיה שש ושמח על אשר בחר בו ה' ויהודי הנהו, ויברר מעשה אחר מעשה באופן שיהיה ברור לו שורש העניין, ולא יתלה את דינו בחיצוניות שהרי קליפת נגה טו"ר תטעהו תמיד. אשר על כן יקבל על עצמו להתקדש ולטהר מחשבותיו השליליות שיש לו על עצמו, יביט ויתבונן על הטוב והברוך שיש בהם, ולא יעלים עיניו מראות את הצריך תיקון ויעמול וראה ברכה בעמלו. על כן סמכה התורה בפרשתנו **"לא תִלְךָ כְּכִיל בְּעַמִּיךָ"**, שלא תהיה שומע ליצרך שמדבר עליך רעות בנפשך, ומחלישך ושופך דמך, שהרי נאמר **"לא תַעֲמִד עַל דָּם רַעֲךָ"**. היינו נפש הקדושה שקיבלת בלידתך, וממילא לא תשנא את עצמך ומעשיך באופן גורף, שהרי ציורת התורה **"לא תִשְׂנֵא אֶת אָחִיךָ, בְּלִבְבְּךָ"**, וכ"ש את עצמך, וכאשר אתה בא לבקר את עצמך, **"הוֹכֵחַ תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיךָ"**, אך אל תשים עצמך רשע, **"ולא תִשָּׂא עֲלֶיךָ חַטָּא"**, על היצר הרע, שתאשימו בכישלון ניסיונותיך, כי הוא מלאך קדוש וכל ענינו להביאך אל הארץ הטובה בזה ובבא, ואשר על כן, **"לא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמִּיךָ"**, היינו שלא תמנע ותרחיק עצמך מהגשמיים אלא דע, כי כל המעשים הנעשים בעולמנו יש בהם טו"ר שאתה צריך לברר ולשכלל ולהעמידם בקדושה הראויה, וזה על ידי שתהיה אוהב את עצמך, כלומר, את הקדושה שבך, ואת מתת השי"ת **"בְּקִרְבְּךָ קְדוֹשׁ"** וע"י כך **"וְאֶהְבֵּת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ"**, שכשם שאדם אוהב את עצמו כך ישעבד את כל עניניו לעשות רצון אביו שבשמים, ואל תייאש מהתיקון ומהבירור על ידי שישים מול פניו שכל עבודתו היא רק לשם ה' ולא ע"מ שיקראוהו רבי, חכם, ושאר תארי כבוד מדומה, אלא הכל עבור מלכו של עולם, כנאמר **"אֲנִי ה'"**, וכשישים על לבו דרך זו, יסייעו לו מן השמים בשפע רב. אכ"ר.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

"הוכחז תוכיחז את עמיתך ולא תשא עליו זוטא ואהבת לרעך כמוך אני ה'", כלומר שתזהר בהוכיחך את חברך שלא תשא עליו, ויהיה תשא מלשון משיאין משואה, כלומר שלא תלהיב עליו את מידת הדין ע"י החטא. ותשא מלשון משא, שלא יהיה ע"י דבורך החטא עליו למשא תיכף. ובאיזה אופן תפעול כן, לא תקום ואת טור את בני עמך, כלומר שתוכחתך לא יהיה על דרך מקימה ונטירה, רק שתודיע לו שכוונתך לחיי עוה"ב. ועוד אזהרה ואהבת לרעך, כלומר שתוכיח את חברך באהבה רבה, ואז תפעול כמוך, כלומר אם אתה מוכיח את עצמך שתאמר מה שהעוות נגד קונך, אתה פועל רחמים וחסדים אני ה', כלומר שמאני שהוא מידת מלכות ומלך במשפט יעמיד ארץ, יהיה ה' הוי"ה רחמים גדולים, כמו כן, שאתה אומר לחברו באהבה, אתה פועל רחמים וחסדים ונמתקים כל הדינים.

[זכרון דברים דף מ"ח לרבנו אלכסנדר סנדר מקומרנא]

מאורות הסיפור החסידי

אהבת ישראל

קודם פטירתו של הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין זצוק"ל ציוה שתלמידיו ילכו לאחר הסתלקותו להרב הקדוש מנישכיז. ויהי כאשר בא הרב הצדיק רבי אורי מסטריליסק ז"ל, הנקרא בשם "השרף", לקרלין, ושמע כי נפטר רבו הקדוש, שאל להחברים: מה ציוה רבנו קודם פטירתו? השיבו לו, כי ציוה ללכת לנישכיז.

קם הצדיק מסטריליסק, וכיתת רגליו והלך לנישכיז. כשבא להחדר אשר שם קיבל הצדיק מנישכיז את פני האורחים ובירך את כל הבאים לקבל ברכתו, ראה בין האורחים גביר אחד, שבא להתייעץ עם הצדיק מנישכיז בדבר איזה מסחר ולקבל ברכתו. הצדיק קיבל אותו בסבר פנים יפות, כדרכו בקודש לקבל את כל אדם בחביבות, כי עבודתו הגדולה היתה באהבת ישראל. ויהי כאשר הביט הצדיק מסטריליסק בפני הגביר.

ראה בו אותות עבירה גסה וחמורה, שעשה אך לפני זמן מועט, אז בער לבו בקרבו: מדוע מקרב כל כך הצדיק מנישכיז אדם כזה?! הרגיש הצדיק מנישכיז, כי רוחו של הסטריליסקי בוער על הגביר הזה, שהכיר בו אותות עבירה, ואמר אל הסטריליסקי: לך נא מהר מזה; מה אתה רוצה פה בחדרי? הלך הצדיק מסטריליסק משם בפחי נפש, עיף ויגע מעמל הדרך והתלאה אשר מצאתהו, ובא אל בית המדרש שבעיר.

כשהלך הגביר מאת הצדיק דנישכיז, מיהר הצדיק לחפש את האורח הסטריליסקי, ומצא אותו בבית המדרש, ניגש אליו הנישכיזי, ואמר לו: גם אני, אחי, ידעתי את אשר ידעת. אולם היודע אתה למה שלחך רבך הקדוש מקרלין לכאן? למען תלמד לדעת, כי האיש אשר אין אהבת ישראל תקועה בלבו כל כך עד שאפילו כשרואה בישראל שעבר עבירה גדולה, יהיה אוהב אותו ומנשק אותו, האיש ההוא לא הגיע לחצי העבודה בעבודת השי"ת. שכן אם תקרב אותו, יעשה בלי ספק תשובה שלימה, ויהיה גדול מצדיק גמור, כדין בעלי תשובה, חוץ מרשע כזה שאתה מכיר אותו שעובר להכעיס.

החריש הצדיק מסטריליסק בשמעו דברים אלה, והבין גדולת הרב מנישכיז ומדרגתו, והואיל לשבת עמו ימים רבים. [סיפורי חסידים]

אימרת השבוע

"לא תונו איש את עמיתו ויראת מאלקיך וגו'" (יט, יז).

כשהיצר מסית את האדם להונות את חברו והוא מתגבר על פיתוי היצר, על ידי זה הוא עצמו מגיע ליראת שמים, כי כשאדם מתגבר על היצר שכרו יראת שמים ואז מתמלא יראה. [חידושי הר"מ]

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]

הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

- הלכות מעשה הקרבנות פרק ה
א כבר בארנו ששחיטת הקדשים פשרה בזרים, ומקבלת הדם ואלך מצות קהנה; וכל הזבחים, קבול דמן בכלי שרת ביד פוהו. אבל מקום שחיטתו, ומקום קבול דמן-- אינו שונה בכלו.
- ב ביצד: קדשי קדשים-- אין שוחטין אותן, ואין מקבלין את דמן, אלא בצפון המזבח, בכל המקום שבארנו גבולותיו בתחלת ספר זה; וקדשים קלים-- שחיטתן וקבול דמן, בכל מקום מן העזרה.
- ג ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא בצפון: שהרי נאמר בעולה "ושחט אתו על ירך המזבח, צפנה" (ויקרא א, יא), ובחטאת הוא אומר "במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת" (ויקרא ו, ח); וכשם שהחטאת נקראת קדש קדשים, כך העולה קדש קדשים. ובאשם הוא אומר "במקום, אשר ישחטו את-העלה, ישחטו את-האשם" (ויקרא ז, ב). ושלמי צבור הקשו לחטאת, שנאמר "ועשיתם שער-עזים אחד, לחטאת; ושני כבשים בני שנה, לזבח שלמים" (ויקרא כג, יט); ולפיכך הן קדשי קדשים כחטאת, ונשחטין במקום שחיטתה. ומקום שחיטה, הוא מקום הקבלה.
- ד ומנין ששוחטין קדשים קלים בכל העזרה, אפלו אחורי ההיכל: שהרי נאמר בשלמים "ושחטו, פתח אהל מועד" (ויקרא ג, ב)-- להכשיר כל הרוחות, שהרי לא יחד להם רוח. והוא הדין, לשאר קדשים קלים. ואם שחטן בהיכל, כשרים; אבל אם שחטן בגגו שלהיכל, פסולין-- שאין הגגות ראיות לשחיטה קלה, אלא בקרקע העזרה.
- ה שלמים ששחטן קדם שיתחתו דלתות ההיכל, פסולין-- שנאמר "פתח אהל מועד" (ויקרא ג, ב), בזמן שפתוח. אפלו היו דלתותיו מוגפות, הרי זה כנעול; אבל הפרכת שעליו, אינה פוסלת.
- ו העולה והאשם והשלמים, בין שליחיד בין שלצבור-- זריקת דם שלשתן על גבי המזבח, שונה לעולם. וכיצד הוא עושה: כשלוקח הכוהן הדם במזרק, זורק ממנו במזרק שתי זריקות על שתי זויות המזבח באלכסון-- מחצי המזבח ולמטה, על קרן מזרחית צפונית ועל קרן מערבית דרומית. ומתכפן כשזרק הדם על הקרן, שיהיה הדם מקיף על הזויות כמין גם, כדי שימצא הדם שלשתי מתנות, על ארבע כותלי המזבח-- לפי שנאמר בעולה ובשלמים "סביב" (ויקרא ז, ב; ויקרא ט, יב; ויקרא ט, יח); והוא הדין לאשם. ושירי הדם, נשפכין על גג היסוד הדרומי.
- ז החטאות הנאכלות-- דמן טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות המזבח החיצון מחצי המזבח ולמעלה, לפי שנאמר בה "על-קרנת המזבח" (ראה ויקרא ד, כה; ויקרא ד, לד). וכיצד הוא עושה: כשלוקח הכוהן הדם במזרק, מוליכו אל המזבח; וטובל אצבעו הימנית הסמוכה לגדל בדם, וסומך באצבעו הגדולה מכאן ובגדל מכאן, ומחטא ויורד כנגד חדה שלקרן, עד שיכלה כל הדם שבאצבעו.
- ח וכן הוא עושה בכל קרן וקרן. ואם נתן סמוך לקרן, באמה אחת מכאן או מכאן-- כפר. [ח] וצריך לטבל אצבעו, על כל קרן וקרן; וכשגומר הניתנה על הקרן, מקנח אצבעו בשפת המזרק, ואחר כך טובל, פעם שנייה-- ששירי הדם שבאצבע, פסולין לתן מהו על קרן אחרת.
- ט אין בכל הקרבנות קרבן שטעון הזית הדם באצבע אלא החטאת בלבד, שנאמר בה "וטבל הכהן את-אצבעו, בדם" (ויקרא ד, ו); וצריך שיהיה שם דם כדי טבילה, לא שיתפג אצבעו בדם.
- י ומנין הוא מתחיל: עולה בכבש וכוונה לימינו, ומהלך על הסובב, ונותן בקרן דרומית מזרחית תחלה; ואחר כך בקרן השנייה הסמוכה לה, שהיא מזרחית צפונית; ואחר כך בקרן שלישית הסמוכה לה, שהיא צפונית מערבית; ואחר כך בקרן רביעית הסמוכה לה, שהיא מערבית דרומית. ועל יסוד אותה הקרן שהשלים בה המתנות, הוא שופך שירי הדם-- שנאמר "ואת כל-הדם, ישפך אל-יסוד מזבח העלה" (ויקרא ד, יח), זה יסוד דרומי.
- יא כל החטאות הנשטרפות-- דמם נכנס לפנים להיכל, ומזין ממנו שם כאשר מפרש בתורה; ושירי הדם, שופך אותן על יסוד מערבי שלמזבח החיצון, שהוא פוגע בו תחלה, כשיצא מן ההיכל.
- יב והיכן מזין מדמן, וכמה מזה מהו: פר ושעיר שלמים הכפורים-- דם כל אחד מהן טעון שמונה הזיות על בין הבדים, ושמונה על הפרכת; ומערב דם הפר והשעיר, ומזה משניהם ארבע הזיות על ארבע קרנות מזבח הזהב שבהיכל, ושבע הזיות על אמצעו שלמזבח זה, כמו שיתבאר בהלכות עבודת יום הכפורים. ואם לא כן בהזיות שבפנים, כשרות.
- יג פרים הנשטרפין ושעירים הנשטרפין-- זורק מדם כל אחד מהם שבע הזיות, על הפרכת המבדלת בין הקדש ובין קדש הקדשים, וארבע הזיות על ארבע קרנות מזבח הזהב. [יד] וכל הדמים הנתינין על מזבח הזהב-- כשהוא נכנס, עומד בין המזבח למנוחה והמזבח לפניו, ונותן על קרנות המזבח, מבחוץ: מתחיל מקרן מזרחית צפונית, לצפונית מערבית, למערבית דרומית, לדרומית מזרחית.
- יד [טו] פר כוהן משיח הבא על כל המצוות-- הכוהן המשיח עצמו מקבל דמו, ומזה ממנו בפנים; ואם קבל והזה כוהן הדיוט, כשר.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מִן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצלה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"ואמרת אלהם קדושים תהיו" ודבר נחמד שמעתי מאיש אלקים קודש קדשים הרב הקדוש מסטארליסק זצוק"ל, קומי אורי כי בא אורך, שאמר פירש הפסוק קדושים תהיו ראוי לכם להיות קדושים כי אני ה'. ומצד חלקי שנתתי לכם ואני קודש. ראוי לכם להיות מחקה להדמות למלך שאני קדוש, אבל איש אביו ואמו תיראו, חלק שנתנו לכם אביו ואמו, כל אחד נותן חלק, אב מזריע ואם מזריע, מזה צריך לירא שלא ימשיכו אתכם לתאוות העולם הזה חלילה, עד כאן דבריו הקדושים.

[עשירית האיפה דף קי"ג:]

משניות סדר קודשים

מסכת זבחים פרק ה

ה,א איזה הוא מקומן של זבחים: קודשי קודשים שחיטתן בצפון, פר ושעיר של יום הכיפורים שחיטתן בצפון; וקיבול דמן בכלי שרת בצפון. ודמן טעון הזיה על בין הבדים, ועל הפרוכת, ועל מזבח הזהב; ומתנה אחת מהן, מעכבת. שיירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון; אם לא נתן, לא עיכב.

ה,ב פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחיטתן בצפון, וקיבול דמן בכלי שרת בצפון. ודמן טעון הזיה על הפרוכת, ועל מזבח הזהב; ומתנה אחת מהן, מעכבת. שיירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון; אם לא נתן, לא עיכב. אלו ואלו נשרפין בבית הדין.

ה,ג חטאת הציבור והיחיד--אלו הן חטאות הציבור, שעירי ראשי חודשים ושל מועדות--שחיטתן בצפון, וקיבול דמן בכלי שרת בצפון. ודמן טעון ארבע מתנות, על ארבע קרנות. כיצד: עלה לכבש ופנה לסובב, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. שיירי הדם היה שופך על יסוד דרומית. ונאכלין לפני מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות.

ה,ד העולה, קודשי קודשים--שחיטתה בצפון, וקיבול דמה בכלי שרת בצפון. ודמה טעון שתי מתנות, שהן ארבע. וטעונה הפשט וניתוח, וכליל לאישים.

ה,ה זבחי שלמי ציבור ואשמות. אלו הן אשמות--אשם גזילות, אשם מעילות, אשם שפחה חרופה, אשם נזיר, אשם מצורע, אשם תלוי. שחיטתן בצפון, וקיבול דמן בכלי שרת בצפון. ודמן טעון שתי מתנות, שהן ארבע. ונאכלים לפני מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות.

ה,ו התודה ואיל נזיר, קודשים קלים--שחיטתן בכל מקום בעזרה. ודמן טעון שתי מתנות, שהן ארבע. ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות. המורם מהן כיוצא בהן, אלא שהמורם מהן נאכל לכהנים ולנשיהם ולבניהם ולעבדיהן.

ה,ז שלמים, קודשים קלים--שחיטתן בכל מקום בעזרה. ודמן טעון שתי מתנות, שהן ארבע. ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל, לשני ימים ולילה אחד. המורם מהן כיוצא בהן, אלא שהמורם מהן נאכל לכהנים ולנשיהם ולבניהם ולעבדיהם.

ה,ח הבכור והמעשר והפסח, קודשים קלים--שחיטתן בכל מקום בעזרה. ודמן טעון מתנה אחת, ובלבד שייתן כנגד היסוד. ושינה באכילתן: הבכור נאכל לכהנים, והמעשר לכל אדם; ונאכלין בכל העיר בכל מאכל, לשני ימים ולילה אחד. והפסח אינו נאכל אלא בלילה, ואינו נאכל אלא עד חצות; ואינו נאכל אלא למנויו, ואינו נאכל אלא צלי.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

